

Олександра Тищенко

АТ – Вони забрали в нас все, і розкуркулили, о то все що є.

- 30-го року? -

АТ – В '31-ім році. В '31-ім це вже не було нічого в нас. І нас скидали у гарбу. Приїхала така велика бричка гарба, з соломною. Нас, дітей всіх скидали у ту гарбу. Тато втекли, щоб не забрали тата. І вивезли нас за селом може якихось 30 км, так називалась Діяконова Балка. Там багатий жив діякон, і його забрали до Сибіру, вислали в Сибір, чи де, не знаю, і де його діли. І нас там поселили. Ми пішли до тієї хати, там була хата де вівці там маленькі були, знаєте, і поросята, і вся така хата, ну і ми там були.

- А з чого ви жили? То були тільки мама і діти, так? –

АТ – Так.

- І з чого ви жили? -

АТ – Ми жили з того що ходили... Це вже було весною, то ми ходили щось збирали, траву найдемо. А перед тим колосочки збирали, зкі були колосочки збирали, бур'яни їли. Їли листя із дерева, із черешнів, із яблук, із груш. То ми, молоденькі, росли дерева, то ми обривали листя і їли листя.

Ті полишалися, які не відправили в Сибір, як тікали, так ховалися. А другі з родинами, як мій тато з родинами ховалися, а другі самі ховалися. А жінки пооставалися в дому, то в їх позабирали все. Всі під страхом жили, всі, чекали, а може і мене прийдуть заберуть, а може і мене розкуркулять, а може і мене. Всі боялися. Не було так шоби вільно ялось, но, всі боялися...